

CAMPMANY

«*Campomajori*» a. 1173 (Alsius, *Nomenclátor*, 26; cf. Monsalvatje, *Col. diplomática* xvii, 242); «Sent Michel de *Campmajor*» a. 1359 (*CoDoACA* xii, 95); «Sti. Mich. de *Campmajor*» a. 1362 (Alsius, id.; cf. Monsalvatje, id.).

HOMONIMS. *Campmajor*, llogaret agregat a Aravell, prop de La Seu d'Urgell. Oït *kan maijó* per JMCasac. Documentat «*Campmaior*» l'a. 912 (*Cart. de Tavèrnoles*, 31, lín. 3).

Campmajor, NL recollit a Caregue (Pallars Sobirà) 10 (xxxvi, 172.8) per JCor.

Campmajor, NL valencià del te. de Laguar (oït *kamağór*) (xxxiv, 151.22).

ETIM. Del llatí CAMPUM MAJOREM 'camp més gran' (cf. *DECat* v, 375-378, s. v. MAJOR). J. F. C.

CAMPMANY

Poble de l'Alt Empordà, situat a la vall del riu 20 Llobregat d'Empordà, al sud de la serra de l'Albera.

PRON. MOD.: *kammán*, oït a La Vajol per J. M. de Casacuberta, a Llançà per JCor. (xxii, 109a25). Gentilici: *kamməğén*, oït a Espolla per JCor. (xxii, 77.11).

DOC. ANT. «Campo magno» a. 1185 (Kehr, *Papsturk.*, 515); «*Campo magno*» a. 1246 (*España Sagrada* xlv, 335); «*Campmany*» a. 1278 (Villanueva, *Viaje literario* xiii, 279; Alsius, *Nomenclátor*, 121; Monsalvatje, *Noticias históricas* xviii, 81).

ETIM. Del llatí CAMPUS MAGNUS 'camp gran'. En la pronunciació, la *p* en contacte amb la *m*, s'hi assimila, i aquest fet ocasiona la vacil·lació *Campmany* —*Capmany* (ja en el document de 1278) en la grafia del NL. Aquesta darrera grafia originà la falsa etimologia curialesca «*Capite magno*» que apareix en un document de 1362 (Alsius, *Nomenclátor*, 121. J. F. C. [És lamentable que les autoritats locals de *Campmany* hagin restablert l'absurda grafia *Capmany*, i es resisteixin rebecament a la bona, adoptada oficialment des de 40 1933.]

Lo CAMPO

Partida de Boí (xiii, 178). És un indret poc pendent i relativament ample de la carena Caldes-Sant Nicolau, entre 2.200 i 2.450 m. alt. (*TopVBoí* i, 6).

Lo Campo, partida del terme de Tredòs (Vall d'Aràn).

So Campo/Lo Campo, partida del terme d'Alós d'Àneu. És un veral d'alta muntanya de la gran carena pirinenca.

PARÒNIMS: *Els Campos*, terres del terme d'Irgo (Vall de Boí) (xiii, 189).

Serrat de Campolacreu, partida del terme de Còll (Vall de Boí) (xiii, 169).

Campolén, partida del terme d'Iran (Vall de Boí) (xiii, 192).

Costa de Campo-redono, partida del terme de Durro 60

(Vall de Boí) (xii, 157).

Camporrubi, partida que es troba entre Cérvoles i La Pobleta de Bellvei (Pallars Jussà) (xxi, 154), de RUBEUS, cf. s. v. *Rubi*.

5 ETIM. Del llatí CAMPUS 'plana, planura', amb terminació -o pre-catalana (E. T. C. i, 148).

El NL *Campolén* ha de ser un compost del llatí LENIS 'lleu', o, més aviat, una variant del mot pre-romà LENA 'llosa', amb -n de fonètica pre-catalana (cf. E. T. C. i, 125). J. F. C. [O de *lent* ll. LENTUS en el sentit d'humit', encara sovint en la forma *llent*, *DECat*.]

15 CAMPOME

Municipi del Conflent, cantó de Prada, situat a la vall de la Castellana, a la dreta del riu, entre Mosset i Catllà.

PRON. POP.: *kəmpúmə* (1960), amb la *ú* rosellonesa corresponent a la *ó* etimològica. Sentit també amb *ú* a Codalet, Conat, Catllà, Noedes, Orbanya i Estoer, i amb *ó* a indrets més apartats, com ara Eina, Serdinyà, i fins a Oms (1960), on sembla haver-s'hi superposat la pronunciació del francès local. Gentilici: *kəmpumátrəs*.

DOC. ANT. *Campo Ultimo* 901 (Alart, *InvLC*, s. v. *camp*), *Campolme* 1035 (*LFeudorum* ii, 203-4), 1036, 1150 (Alart, *InvLC*, s. v. *camp*); 1 *Campoma* 30 1264 (*Cart. d'Alart* A, 533 [repetit tres vegades]; Alart, *InvLC*, s. v. *camp*), 1359 (Alart, *InvLC*, s. v. *camp*; *CoDoACA* xii, 118), 1395 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 522, 531). Ponsich (*Top.*, 97) també cita *Campoma* 1280, *Campoma* 1281, 1385, 1596.2

ETIM. El testimoni de 901 *Campo Ultimo*, sembla ésser l'origen d'aquest nom de lloc, car la forma *Campolme*, documentada els anys 1035-36 i 1150, és explicable a base de CAMPUM ULTIMUM. Ultra això, hi ha motius de caire geogràfic que fan pensar en aquest origen, ja que el poble de *Campome* és el més elevat i el més endinsat de la vall de la Castellana. Pel que fa a l'evolució fonètica del mateix topònim, notem que la vocalització de la -l davant una consonant dental és freqüent en el rossellonès antic; així *Campólme* > 45 *Campóutme > *Campótme > *Campó(t)me* > *Campóme* (cf. MULTUM > *mólt* > *móyt* > *mót*; Fouché, *Phon.*, 155-6). Hi ha, a més a més, un mas anomenat *Campoumo* al País de Saut (cantó d'Atsat, Aude), localitzat a uns 10 k. al NO. de *Campome* de Conflent 50 i propagat potser des d'aquí, el nom del qual també suggereix l'etimologia CAMPUM ULTIMUM.

D'altra banda, però, es pot preguntar si al capdavant *Campome* no representa un celtisme disfressat (potser un calc? MAGO 'camp'), car al País de Saut hi ha *Rodome* < RATUMAGOS documentat a partir de 1228 amb -a i -e i avui pronunciat amb -o < a (JCor., *Du nouveau top. oc.*, 283). Es podria conjecturar també una base cèltica *KAMBÓ-MAGO (veg. *DECH* i, 775, s. v. *cama* II). Tanmateix, els testimonis antics de 60 *Campome*, i sobretot els de la forma *Campolme*, pa-